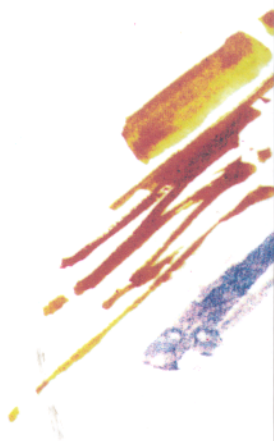

THI CA VIỆT NAM CHỌN LỌC

Thơ
Vũ Hoàng Chương

NHÀ XUẤT BẢN ĐỒNG NAI

THI CA VIỆT NAM CHỌN LỌC
KIỀU VĂN
(BIÊN SOẠN)

Thơ

Vũ Hoàng Chương

NHÀ XUẤT BẢN ĐỒNG NAI

VŨ HOÀNG CHƯƠNG : CON NGƯỜI VÀ THƠ

Vũ Hoàng Chương (1916 - 1976), quê gốc Nam Định (cùng quê hương với Tú Xương), là gương mặt thơ xuất hiện vào giai đoạn sau rớt của phong trào Thơ Mới (1940 đến 1944) và tiếp tục nghiệp thơ cho tới những năm 60.

Trên thi đàn Việt Nam, Vũ Hoàng Chương là một cây bút có danh tiếng. Trước hết bởi vì ông là cha đẻ của một trường phái thơ khá đặc biệt : Trường phái THƠ SAY. Có ý kiến cho rằng đó là một sản phẩm “quái gở” chỉ có thể xuất hiện trong “con đau đẻ của lịch sử” (những năm trước 1945). Trong trạng thái quần quai, tê mê, rũ liệt, những tiếng thơ dài trong thơ Vũ Hoàng Chương biến thành những tiếng rống rên siết. Sự sống, trong thơ, bị đẩy vào hố thẳm diệt vong. Con người chưa hẳn là kiệt sức đã ngã sóng soài trên sàn nhà hay trên bất kì mảnh đất nào...

Nếu *THƠ ĐIÊN* của Hàn Mặc Tử là sự bùng nổ của khát vọng con người muốn vượt qua giới hạn của thể xác để tìm tới những biên giới của tâm linh, và để khám phá toàn bộ bản chất tiềm tàng của con người, thì *THƠ SAY* Vũ Hoàng Chương là một cơn thác loạn lớn của “Cái Tôi” ở một hạng trí thức trên bờ vực thẳm sa ngã.

Giai đoạn Vũ Hoàng Chương nhập cuộc vào Làng Văn là giai đoạn mà văn học nước ta đang diễn ra sự phân hóa sâu sắc. Nhiều nhà văn nhà thơ tìm đến với cách mạng. Một số khác chủ trương “quay mặt lại với thể tục” chỉ làm thứ “nghệ thuật vị nghệ thuật”. Vũ Hoàng Chương thì “tệ” hơn : Ông cho rằng thế giới đang sụp đổ, không thể cứu vãn được và giờ tận thế cũng sắp diễn, thì hãy phó mặc cho Người Thơ lẫn Thơ Của Người sụp đổ theo một thể ! Hơn thế nữa, ông còn cho rằng, cái điều “hay ho” nhất mà một thi nhân đích thực trong lúc này nên làm là hãy trung thực, không giấu giếm, mô tả cặn kẽ cái thế giới đang sụp đổ ấy.

Phải chăng như vậy, trong ý thức, chí ít ông cũng nhận thấy cái “chức phận” của một cây bút là phải làm một “thư kí của thời đại” ?

Chúng ta hãy khoan bàn tới thế giới quan,

nhân sinh quan cũng như nhân cách của Vũ Hoàng Chương. Chúng ta hãy xem xét : trong những thi phẩm của mình, ông đã “tường trình” những vấn đề gì ?

Trước hết là tính chất “yêu si đại” của chàng trai Vũ Hoàng Chương thời trẻ. Mảng “Thơ Tình Học Trò” của ông, theo chúng tôi, là mảng thơ trong sáng và dễ thương nhất. Đó chính là sản phẩm của thời thiếu niên trong sạch và tươi đẹp, chưa bị nhiễm những “độc tố” của cuộc đời :

Mòn con mắt đợi cổng trường
Người ra về... các ngã đường xôn xao
Bóng ai nào thấy đâu nào
Mây càng thấp, gió càng cao... Một mình !
... Mưa đầy tóc gió đầy tai
Sầu theo bốn hướng trôi dài tâm tư
... Hồn chênh vênh bóng chơi vơi
Đất cong mặt giận chân trời lảng xa.

Những câu lục bát rất mực tài tình, mà lại có phần “mô đéc” hơn cả thơ Nguyễn Bính nữa !

Thế nhưng chẳng bao lâu chàng trai ấy đã bị cuốn vào trong cơn lốc bụi của đời. Chàng thấy rõ đất nước của chàng đang còn chìm trong đêm tối, xung quanh chàng phôi bày một cuộc sống

suy đồi. Nhưng có lẽ mả tổ của chàng không táng
lưỡi gươm ái quốc, nên trong huyết quản của chàng
cũng tịnh không có lấy một giọt máu hào kiệt. Toàn
bộ của nả của chàng chỉ gồm có một cốt cách giang
hồ phóng lãng và tài nghệ viết những câu thơ có
thể làm "sởn da gà" nhiều người. Và chàng thi sĩ
Vũ Hoàng Chương đã dám sống một cách phóng
đăng đến nấc chót !

Lối sống ấy đã đẻ ra mảng thơ phóng lãng
chưa từng có trên thi đàn Việt Nam :

Bốn tường gương điên đảo bóng giai nhân
Lui đôi vai tiến đôi chân
Riết đôi tay, ngả đôi thân
Sàn gỗ trơn chập chòn như biển gió.

... Cỏ chưa khô đầu chưa nặng mắt chưa hoa
Tay mềm mại bước còn chưa chuyễn choáng
Chưa cuối xú Mê Li, chưa cùng trời Phóng Lãng
Còn chưa say, hồn khát vẫn thêm men

Say đi em, say đi em
Say cho lời lả ánh đèn
Cho cung bậc ngả nghiêng điên rồ xác thịt..

(Say đi em)

Một học giả phương Tây nói một câu chí lí :
“Một đứa con của khoái lạc là một đứa con của đau
khô”. Không gì đúng với Vũ Hoàng Chương hơn
là câu nói ấy.

Vũ Hoàng Chương đã tìm tới tất cả các thứ
khoái lạc của cõi trần gian : tửu, sắc, và cả “nàng
tiên nâu” nữa.

Nhưng càng dần sâu vào khoái lạc, nhà thơ
càng rơi xuống địa ngục của bệnh hoạn, bệnh hoạn
về thể xác, và trầm trọng hơn là bệnh hoạn về tâm
hồn. Thơ Vũ Hoàng Chương vang lên biết bao tiếng
rên la thống thiết của cái tâm hồn bệnh hoạn ấy.

Đó là sự tuyệt vọng về tương lai của xứ sở
mình :

Mê li cả một trời Đông Á
Sực tỉnh trong lòng năm mộ đen

(Hơi tàn Đông Á)

Đó là sự tuyệt vọng đối với sự nghiệp của
một đời nam nhi :

Ngoài ba mươi tuổi duyên còn hết
Một ván cờ thua ngả bóng chiều.

(Ngoài ba mươi tuổi)

Đó là sự tự phủ định mình :

Lũ chúng ta lạc loài dăm bảy đứa
Bị quê hương ruồng bỏ giống nòi khinh
... Lũ chúng ta đầu thai lắm thế kỉ
Một đôi người u uất nỗi chờ chờ...

(Phương xa)

*Đó là sự tuyệt vọng về tình yêu : bởi vì cây
tình yêu làm sao có thể xanh tươi cho được trên
miếng đất đầy những "chất độc màu da cam" ấy :*

Ái ân sắc lợt hình xiêu
Song song chiều cũ, nay chiều lẻ đôi.

(Chợ chiều)

Men khói đêm nay sâu đọng mộ
Bia đề tháng sáu ghi mười hai
Tình ta ta tiếc - cuồng - ta khóc
Tổ của Hoàng nay Tổ của ai...

(Mười hai tháng sáu)

*Đứng trên góc độ nào đó mà xét, phải chăng
những tiếng kêu la tuyệt vọng của thơ Vũ Hoàng
Chương cũng là một thứ "tiếng đau thương" giữa
muôn vàn tiếng đau thương khác của "thập loại"*

chúng sinh” đã rền rĩ vang lên trên mảnh đất trần gian này từ bao nhiêu thế kỉ?

Có lẽ vì vậy mà chúng ta đều thấy lòng “bùng giân xót xa” (lời của M. Gorki) khi đọc những vần thơ quần quai đắm nước mắt của Vũ Hoàng Chương?

*

Người xưa nói “văn là người”. Đọc thơ Vũ Hoàng Chương, chúng ta dễ dàng nhận thấy ông là một con người sống “bất tử” về mọi phương diện, nhưng ông cũng là một cây bút thơ hiện đại tài hoa và điêu luyện. Sự trội bậc về nghệ thuật thơ ấy đã khiến cho thơ ông trụ lại được trong lòng độc giả Việt Nam suốt mấy thập kỉ qua. Mặt khác, tính chất hiện thực cao độ trong việc mạnh dạn lột tả tâm trạng thác loạn của một tâm hồn bế tắc trước thời đại, của “đứa con lạc loài của thế kỉ”, đó là giá trị không thể phủ nhận được của nội dung thơ Vũ Hoàng Chương.

Người đọc ngày nay, nhất là các bạn trẻ, trong khi thưởng thức thơ Vũ Hoàng Chương, chắc đều nhận thấy: không thể “giẫm vào vết chân” của ông trong cách sống, cách xử thế, để rồi phải nhận cái kết thúc “đời tàn trong ngõ hẹp” như ông được!

Thành phố Hồ Chí Minh tháng 10-1996
KIỀU VĂN

Thơ tình

Bơ vơ

Mòn con mắt đợi công trường
Người ta về... các ngã đường xôn xao
Bóng ai nào thấy đâu nào
Mây càng thấp, gió càng cao... Một mình !
Không gian ngoảnh mặt làm thinh
Giọt mưa xuân cũng vô tình trên ai
Mưa đầy tóc gió đầy vai
Sầu theo bốn hướng trôi dài tâm tư
Mong càng thêm... nhớ càng như...
Lẽ đâu tới phút này ư chưa về !
Một mình gieo bước nặng nề
Gió tung xác lá bên hè tả tơi
Hồn chênh vênh bóng chơi vơi
Đất cong mặt giận chân trời lảng xa.

Hòn dôi

Tối qua em ngồi học
Lơ đãng nhìn đi đâu
Dưới đèn ánh thoáng nhận
Nét mặt em rầu rầu

- Em buồn ? - Anh gặng hỏi
Mấy lần, em chẳng nói
Rồi anh không biết vì sao
Đẩy ghế đứng lên em giận dỗi

Rũ tung làn tóc rún đôi vai
Em vùng vằng
Ôm sách vở
Sang phòng bên

Không học nữa
Không cho ai vào nữa
Cũng không thèm nghe nữa
Lời thiết tha anh van gọi mái ngoài

Nhưng anh nghe thôn thức
Em khóc trên gối thêu
Nhưng anh nghe tấm tức
Em giận hờn bao nhiêu

Em khóc, làm sao mà dỗ được ?
Nhưng anh còn biết làm sao !
Gọi em em nhất định
Không mở khóa cho vào
Từng giây từng phút lòng anh càng bối rối nao
nao

Anh vẫn nghe tiếng khóc
Trong vạt áo len hồng
Anh vẫn nghe tiếng nấc
Dồn dập trên gối nhung

Sao em khóc ? Vì đâu hờn tủi ?
Em buồn, có phải lỗi anh không ?
Hỏi em em chẳng nói
Mặc anh xô cửa phòng

Ngoài hiên vắng, gió đưa vàng rụng đến
Ngon tường vì xuống mãi chiếc liềm cong
Đêm gần khuya, sương đổ
Anh thấy ướt vai áo
Anh thấy lạnh trong lòng

Cánh buồm trắng

Đằng xa mây tán loạn
Gió Bắc thổi không ngừng
Rặng núi đâu còn nữa
Dải lụa quấn ngang lưng

Mặt trời xuống bụi trúc
Mây nhẹ đua nhau trôi
Tiếng trống trên chòi huyện
Thu không đã đổ hồi

Ánh vàng lầy lút vương
Trên đồng lúa bao la
Màu tím hồng tan nát
Từng mảnh trên sông Đà

Dưới chân sóng nước nở
Ta ngồi nghe buổi chiều
Bên tai gió nước nở
Ta ngồi mong người yêu

Một cánh bướm vải trắng
Trôi theo nước lững lờ
Từ khoang thuyền lạnh lạnh
Tiếng hát bỗng cao đưa

Cánh bướm ngày một nhỏ
Tiếng hát ngày thêm xa
Ta nhìn theo không chớp
Ta lắng mãi lời ca

Phải đương đầu với gió
Phải bơi ngược dòng sông
Tiếng ca dần đuối sức
Còn thoi thóp nảo nùng

Rồi sau chìm tắt hẳn
Như ánh nắng chiều đông
Đã tắt trên đầu núi
Đã chìm trên mặt sông

Rồi từ cao ập xuống
Rồi từ xa dồn về
Bóng đêm dần chiếm cứ
Tràn ngập nơi thôn quê

Nhưng trong khung cảnh vật
Cứ từng phút tối hoài
Xa xa cánh buồm nhỏ
Màu trắng vẫn chưa phai

Nào tím vàng lá mạ
Với hồng tía còn đâu
Chỉ còn một điểm trắng
Hấp hối trong đêm sâu

Em ơi ta trần trọc
Khắc khoải đã bao đêm
Nhớ mong rồi ngỡ vực
Đến cả tấm tình em

Vì những điều mơ ước
Của tuổi trẻ yêu đời
Thắm tươi như ánh nắng
Đã phai rồi em ơi

Giấc yên ương liền cánh
Mộng trăm năm lứa đôi
Êm đềm như tiếng hát
Đã tan rồi em ơi

Trong lo buồn chán ngán
Trong hoàn cảnh éo le
Tuy ta còn nhận rõ
Lòng em yêu xưa kia

Nhưng mai ngày bóng tối
Thấm mãi trên đường đi
Biết đâu còn có nữa
Lòng em yêu xưa kia

Ta đâu còn giữ được
Lòng em yêu như xưa
Em ơi cánh bướm trắng
Sắp biến trong đêm mờ

Yêu mà chẳng biết

*Lâu rồi không nhớ bao nhiêu năm
Từ độ trông nhau hết lạ lòng
Từ hôm bên nhau thôi ngượng ngùng
Từ buổi xa nhau mà nhớ nhung*

*Em đã nao lòng anh mê man
Đuôi mắt đầu môi tình chứa chan
Đêm thường mơ đêm ngày đợi ngày
Nhưng không hề nói cho nhau hay*

Đôi bên cùng kiêu kì như nhau
 E dè như nhau nên nghi ngờ
 Không ai cho ai lời yêu đầu
 Anh làm vô tình, em ngây thơ

Kín tiếng nhưng lòng riêng xôn xao
 Ai thấy phong ba nơi bể hôn !
 Đâu hề tim rung là tình trao,
 Đâu cứ xuân tươi vì hoa đào !

Nhưng ngày theo ngày đêm sang đêm
 Tháng năm diu diu trôi mơ màng
 Tơ buộc sát hơn và liền thêm
 Khăng khít ai chia chàng với nàng ?

Một bên thi sĩ bên đa tình
 Đôi tim đóng then mà hớ hênh
 Cả hai sôi nổi lại si tình
 Đôi hôn kín bưng mà trống trênh

Gần nhau làm dáng với làm duyên
 Nhưng tuy say mê còn dối lòng
 Giấu cả đêm thu lừa trăng trong
 Có ai yêu thương không thề nguyện ?

Cùng nín đau buồn khi chia phôi
 Bình thản như quen vì chuyễn đồ
 Bao phen thôn thức ngừng trên môi
 Có ai yêu đương không hẹn hò ?

Gặp nhau cười thoáng rồi quay đi
 Mừng tủi chan chan mà hững hờ
 Bao phen giọt lệ ngừng trong mi
 Có ai yêu đương không đợi chờ ?

Nắng ngả còn chưa tin là chiều
 Lá đổ còn chưa là mùa thu !
 Còn đợi trời phai chờ sương mù
 Cãi lòng : lưu luyến chưa là yêu !

Mến kín thương thầm em với anh
 Không hay yêu nhau từ bao giờ
 Chập chờn bến thực hay nguồn mơ
 Hay chính băng khuâng là ái tình ?

Yêu mà còn nghi lòng người yêu
 Đến cả chưa tin mình đang yêu
 Hương tình - ôi, dịu nhẹ bao nhiêu !

Tạm ghé thuyền

*Hạnh phúc trôi rồi lạc cánh uyên
Sông xa buồm chiếc hỏi Đào Nguyên
Gió cao một sớm rời tay lái
Đã nửa tuần trăng tạm ghé thuyền*

*Mê chút thơ ngây tìm đến trọ
Cùng em đâu phải ý trao duyên
Hãy hãy xuân chớm hồng đôi má
Thêm gọi hình xưa kẻ lỗi nguyên*

*Buổi tan về học mấy chiều hương
Ta đón chờ em nẻo tới trường
Mộng cũ phai tàn nghe lại thắm
Ôi người xưa hứa trọn đời thương.*

*Then châu lâu ngọc giam tình nhỏ
Riêng trắng lòng ta một bến sương
U uất sầu đâu bùng nổi dậy
Thuyền ơi neo hãy cấm tha phương*

*Ta nhớ thuyền đây từ già em
Ái ân mờ đắp phía sau rèm
Mênh mông đâu đó ngoài vô tận
Một cánh thuyền say lạc hướng đêm.*

Utình

*Anh biết em từ độ
Em mới tuổi mười hai
Anh yêu em từ thuở
Em còn tóc xõa vai*

*Tháng ngày đi mau quá
Chốc đã sáu năm trời
Tình anh vẫn chưa hiểu
“Chưa” là “không” em ơi*

Em vẫn tin anh lắm
 Em vẫn mến anh nhiều
 Nhưng em tin em mến
 Đâu phải là em yêu

Trái tim hờ hững ấy
 Đâu thôn thức vì anh
 Anh cũng không hề chịu
 Van xin một ái tình

Cho nên dòng lệ tủi
 Thấm ướt những trang đời
 Xóa nhòa hi vọng cũ
 Hoen ố cả ngày mai

Lòng anh dần uống cạn
 Đến giọt cuối yêu thương
 Chỉ còn của dĩ vãng
 Một dư vị chán chường

Hôm qua tình đã chết
 Anh đã chôn nó rồi
 Anh khóc vì chôn nó
 Là chôn cả cuộc đời

Nhưng anh không đào huyệt
Không vùi đất như ai
Cũng không mua vải liệm
Cũng không mua quan tài

Anh chỉ đem chôn nó
Với nỗi niềm chua cay
Từng mảnh từng mảnh một
Trong mấy vần thơ đây

Rồi một chiều xuân thắm
Say hạnh phúc lứa đôi
Vô tình em có nhớ
Đến người cũ xa xôi

Mong em thu nhặt giúp
Đôi tay dù hững hờ
Mong em vì hân lượm
Những mảnh tình bơ vơ

Chấp lại và thương xót
Dành cho một nắm mồ
Ở nơi dù hẹp nhất
Của lòng em say sưa

Mây xuôi về đâu

*Trước đây mười chín năm
Anh vừa hai mươi tuổi
Em cũng vừa trắng rằm
Tóc thơm còn bỏ suối*

*Học tan chiều mỗi buổi
Đón nhau tận cổng trường
Hai xe cùng giông ruồi
Hồn mơ về một phương*

Ôi, đẹp nhất con đường
Cửa Đông về Cầu Gổ !
Nắng đào cây lá vương
Men xuân ngập hè phố

Đóa hoa Tình đợi mở
Trong một phút thần tiên
Làn môi ai nở ngở
Cặp mắt ai triền miên !

Thấy anh đắm đắm nhìn
Cúi đầu em đỏ má
Nhu hiệu niềm van xin
Nhu hẹn cho tất cả

Đêm ấy về đôi ngả
Gác trọ với lầu trang
Giấc mơ đầy bóng Gã
Chiêm bao đầy bóng Nàng.

Hè sang hay thu sang ?
Vãn mùa xuân bất diệt !
Tuổi đá như tuổi vàng
Có riêng vàng đá biết

Đêm nào xanh bóng nguyệt
Vai kề tay nắm tay
Bước vào trang tiểu thuyết...
Đôi ta liêu lắm thay !

Sóng mắt quá chùng say
Môi nồng rượu ân ái
Tình vẫn tình thơ ngây
Lòng đã lòng điên dại

Thế mà... Chưa kịp hái
Giấc mộng chỉ còn hương !
Khói mây mờ mặt ả
Thề hoa trắng một phương

Mất về đâu ? Con đường
Học tan chiều mỗi buổi
Nắng đèo cây lá vương
Hai xe cùng giông ruồi.

Có chàng hai mươi tuổi
Cùng cô bé trắng rằm
Thơ Mây dìu tóc suối
Trôi theo mười chín năm.

Phố cũ

Ôi chốn này xưa vai sánh vai
Trán cao hoài vọng tóc buông cài
Tuổi thom mười sáu tình thom mới
Duyên đượm hàng mi ngập nắng mai.

Hồ Gươm sóng lụa bờ tơ liễu
Hàng Trống Hàng Khay rộn bước người
Sách vở lên hương trầm ngát nẻo
Hoa xoan hoa phượng chói màu tươi

Thấp thoáng hè qua đài phượng rưng
 Lão rào thu muộn lá xoan rơi
 Tay trong tay nắm, tình trong mắt ;
 Lòng bốn mùa xuân, nguyệt bốn trời.

Đôi lứa mê say cùng gắn bó
 Mẹ cha cùng hẹn sẽ dành nơi
 Trường chung một hướng nhà chung ngõ
 Hoa gấm cùng mơ dệt cuộc đời

Thế mà tan tác mười năm mộng
 Có kẻ ra đi chẳng một lời !
 Nửa kiếp lênh đênh dừng phố cũ
 Một mình tro với tuổi ba mươi

Lớp học nào tan, đường rộn rã
 Tình thơm mộng nhỏ tóc buông vai...
 Hàng Khay, Hàng Trống hoa nào rụng ?
 Màu tím thờ ơ vạt áo ai !

Quên

*Đã hẹn với em rồi, không tưởng tiếc
Quãng đời xưa, không than khóc gì đâu
Hãy buông lại gần đây làn tóc biếc
Sát gần đây gần nữa cặp môi nâu*

*Đêm nay lạnh tìm em trên gác tối
Trong tay em dâng cả tháng năm thừa
Có lẽ đâu tâm linh còn chọn lối
Để đi về cay đắng những thu xưa*

Trên nẻo ấy tôi bời, em đã biết
 Những tình phai duyên ủa mộng tan tành
 Trên nẻo ấy sẽ từ muôn đáy huyết
 Ái ân xưa vùng dậy níu chân anh

Không, em ạ, không còn can đảm nữa
 Không, nguồn yêu suối lệ cũng khô rồi
 Em hãy đốt giùm anh trong mắt lửa
 Chút ưu tư còn sót ở đôi môi

Hãy buông lại gần đây làn tóc rối
 Sát gần đây gần nữa cặp môi điên
 Rồi em sẽ diu anh trên cánh khói
 Đưa hồn say về tận cuối trời quên

Tối tân hôn

*Do dự mãi đêm nay dời xứ Mộng
Ta chiều em bỏ cánh lại cung trăng
Lén bước xuống thuyền mây chờ cửa động
Vội vàng đi quên biệt giả cô Hằng.*

*Gió đêm lồng lộng thổi
Thuyền mây vùn vụt trôi
Đang băng khuâng điện biếc đã xa rồi
Giữa lúc tỏa muôn hương đàn sáo nổi.
Ngực sát ngực môi kề môi
Nàng cùng ta nhìn nhau cùng chẳng nói
Ôm vai nhau cùng lắng tiếng xa xôi.*

Nguyệt chẳng phải, tì không, càng không cầm
với sắt

Tai đâu quên mà lạ tiếng tre
Cung xê lãn cung Hồ diu dặt
Mình tơ réo rất
Hồn trúc đê mê
Những thanh âm nhạc điệu chưa từng nghe
Như đưa vắng tự vô cùng xanh ngắt
Đầy nhớ thương tha thiết gọi ta về.

Gió bỗng đổi chiều trên táp xuống
Nặng trĩu hai vai nàng cố gượng
Thắt vòng tay ghi riết lưng ta
Những luồng run chạy khắp thịt da ngà
Run vì sợ hay vì ngây ngất
Ta chẳng biết, nhưng rời tay chóng mặt
Toàn thân lạnh ngắt
Thuyền chìm sâu sâu mãi bể Hư Vô
Mà hương ngát đâu đây còn phảng phất
Mà bên tai đàn sáo vẫn mơ hồ.

Ngửa trông lên cung Quế tít mù xa
 Dân dân khuất.
 Dưới chân ta
 Thuyền mây sóng lật.
 Không gian vừa sụp đổ chung quanh
 Một trời đêm xiêu rụng tan tành.
 Dư hương yếu từng giây
 Dư hương dần loãng nhạt
 Trong tay náu, đôi thân liền sát
 Nhè nhẹ rơi vào lớp sóng khinh thanh.

Sao lìa ngôi phương hướng ngã bên mình
 Con lốc nổi
 Đòn tiên thôi gọi
 Âm thầm xa bật tiếng tiêu
 Nhưng mê man say uống miệng người yêu
 Ta cũng như nàng
 Cảnh mộng chôn Bồng Lai đâu nhớ tới.

Hai xác thịt lẫn vào nhau mê mãi
 Chút thơ ngây còn lại cũng vừa chôn
 Khi tỉnh dậy bần nhơ nơi hạ giới
 Đã dâng lên ngập quá nửa linh hồn

Chia tay

Đò chiều sông lạ tiễn đưa nhau
 Gió nấc từng cơn, sóng vật đầu
 Hai ngả lênh đênh trời ngụt khói
 Người đi, ta biết trở về đâu ?

Ta về lơ lảo tình thiên hạ
 Chiếc bóng người đi túi dãi dàu
 Mặt nước chân bèo nghe nức nở
 Duyên tan bèo nước bốn hàng châu

Nắm tay cùng hẹn mai sau
 Dòng ngân bắc lại nhịp cầu mong manh
 Chừ đây cát bụi tung hoành
 Chông gai mười cỗi chênh vênh thế cờ

Một đêm quán nước trăng mờ
 Kê hương tựa phấn những ngò chiêm bao
 Gió xuân cười gượng bông đào
 Lỏng tay vòng ngọc, hoen bèo giọt châu

Cuối thôn gà giục sáng từ lâu...
 Hết một đêm gần... Thôi, xa nhau !
 Vĩnh biệt đây chẳng ? Rằng tạm biệt ;
 Mà sao bến vắng nặng mây sâu ?

Nhưng thôi, thôi cũng đừng lưu luyến !
 Đời loạn còn chi đẹp nữa đâu.
 Dứt áo cho tình ta đẹp nhé !
 Non cao ngàn thuở nhớ sông sâu

Tương Giang kẻ cuối người đầu
 Vu San mưa rồi mây nhàu tóc tơ
 Sườn non vắng vẻ càng thơ
 Nước sông quẩn quại mong chờ càng xinh

Rồi mai thiên hạ thái bình
 Còn dâu xanh bến, Cao Đình còn xuân
 Còn trăng hai mảnh xa gần
 Còn soi bờ liễu sông Tân vẹn gương

Bức khăn mừng cưới

Giờ đây phu trạm vừa đem
 Lá thư anh gửi mừng em lấy chồng
 Lá thư phấn đượm hương nồng
 Kèm theo một bức khăn hồng anh cho
 Nên quen vì một chuyến đò
 Anh ơi bèo nước hẹn hò chi đâu
 Kể xuôi người ngược bấy lâu
 Hàng năm một buổi thấy nhau họa là
 Tình thân sao khác người ta
 Không ai thề thốt sao mà nhớ mong
 Chia tay dù mấy năm ròng
 Xa xôi đâu dám nhạt lòng mến tin
 Âu thơ buổi ấy đầu tiên
 Trọn đời chưa dễ ai quên được nào
 Từ xưa muốn ngỏ mà sao
 Bâng khuâng chẳng biết rằng trao gửi gì
 Đến nay gần lúc vu qui
 Gối chăn sắm sửa mang đi theo chồng
 Nhận thư ướm bức khăn hồng
 Em buồn với cả tấm lòng anh ơi

Tờ hoa

Một mảnh hồng tiên trĩu ngón tay
Hương mùa xuân mát ngậm bụi bay
Xa xôi mái tóc thơm màu mực
Dáng chữ thanh tao gợi nét mày
Em vẫn Kiều Thu tròn tuổi nguyệt
Trần ai nào lấm được thơ ngây
Trán nghiêng tâm sự môi còn mím
Nhu như ban đầu mộng chớm xây
Viết gửi cho ta niềm tưởng nhớ
Hồn phong ân ái bức thư này.
Em ơi ! Thăm thăm mười năm cách
Gặp lại nhau rồi, em có hay ?
Trong một thời gian, chùng đã thấu
Tờ hoa linh động sắc hây hây

Động phòng hoa chúc

Lìa cõi Mộng, giong thuyền qua bến Tục
Đoái hoài chi băng tuyết sẽ vùi chôn
Em khao khát dịu anh tìm hạnh phúc
Ở men nồng chấn ấm tối tân hôn

Đuốc hoa tỏ xiêm y càng rực rỡ
Khói trầm vương son phấn ngát lây hương
Da thịt cháy nhưng còn hơi bã ngỡ
Nấp sau rèm tơ lụa mỏng hơn sương

Vàng di gót, đầy tay châu với ngọc
Cổ long lạnh lòa chói những kim cương
Nhưng đã biến trên màu nâu mái tóc
Vòng linh quang phom phớt của thiên đường.

Rượu hợp cần đem theo từ nguyệt điện
Mấy vò thơm chuốc mãi tận sông Ngân
Nhưng đến lúc kê môi trên miệng chén
Chỉ than ôi nồng cháy những men trần

Kìa nệm gối đương chờ ta xô lệch
Thầm bên tai nhắc gọi phút điên say
Và đương rưng giữa vắng trắng chênh vênh
Cánh hoa tàn sau chót của thơ ngây

Thôi hét nhé thỏa đi niềm rạo rực
Từ cung Trăng rơi ngã xuống trần gian
Ta sắp uống bùn nhơ và Sự Thực
Sẽ mai đây giày xéo giấc mơ tàn.

***Đời vắng em rồi
say với ai***

Sóng dậy đìu hiu biển dấy sâu
Lênh đêngh thương nhớ giạt trời Âu
Thôi rồi - tay nắm tay lần cuối
Chia nẻo giang hồ vĩnh biệt nhau

Trai lỡ phong vân gái lỡ tình
Này đêm tri ngộ xót điều linh
Niềm quê sực thức lòng quan ải
Giây phút dừng chân cuộc viễn trình

Tóc xỏa tơ vàng nệm gối nhung
Đây chiều hương ngát lá hoa dung
Sóng đôi kẻ ngọn đèn hư ảo
Mơ kiếp nào xưa đã vợ chồng

Quán rượu liên đêm chuốc đắng cay
Buồn mưa trắng lạnh nắng hoa gầy
Nắng mưa đã trải tình nhân thế
Lưu lạc sầu chung một hướng say

Gặp gỡ chùng như truyện Liêu Trai
Ra đi chẳng hứa một ngày mai
Em ơi lửa tắt bình khô rượu
Đời vắng em rồi say với ai

Phương Âu mờ mịt lối quê nàng
Trăng nước âm thầm vạn dặm tang
Ghé bến nào đây người hải ngoại
Chiều sương mặt bể có mơ màng

Tuyết xuống phương nào lạnh lắm không
Mà đây lòng trắng một mùa đông
Tương tư nổi đuốc sầu canh đợi
Thoảng gió trà mi động mấy bông

Hợp tan

*Khánh đã về trong lửa Túy hương
Khóe thu lộng gió tóc cài sương
Màu nhung vai áo càng mơn mớn
Gợn ánh hồng lên cặp má thương.*

*Hỡi ơi ! Từng sợi nguyệt mong manh
Nhịp bước hài thêu kẻ dạ hành
Đã khiến ta ngờ trong giấc mộng
Trâm bay nhạc tỏa gót Thôi Oanh*

*Đèn khuya mờ mịt khói tiền thân
Chợt tỏ tường soi mặt cổ nhân
Lòng gã tình si hoa lại ngát
Đời thơ lại biết có mùa xuân*

Quăng vắng đêm trường - tâm sự ai
Màu sương gió đã mách ta rồi...
Tìm nhau để phút giây hoài cảm
Dưới nguyệt mơ về thuở sánh đôi

Trăng xé hoa lê ngã trước đèn
Hoa đèn trên bậc nẻo nùng ghen
Chừ đây cốc rượu ân tình cũ
Đuộm biệt li càng dậy ngát men

Phải chăng từ độ ấy quan san
Trời Đất cùng đau nỗi hợp tan
Nhưng chỉ mình ta phai áo lục
Còn Khanh sau trước vẫn hồng nhan

Mái vẫn bông bênh tóc óng mây
Ngọc chưa mờ vẻ trán thơ ngây
Miệng anh đào vẫn mùa đương chín
Mãng vẫn thon ngà búp ngón tay

Lớp lớp tình ta đã sóng xiêu
Mất Khanh càng đắm đuối bao nhiêu
Lặng nhìn nhau trọn đêm gần gũi
Không nói mà tâm sự rất nhiều

Trống đời canh hoài, rụng hết sao
 Chân mây dần nhuộm nắng hoe đào
 Một đêm, từ mấy năm chờ đợi
 Sắp ngả màu trong dĩ vãng nào

- Em ơi ! Viên sách với lầu trang
 Đâu nữa ? Mà ta đã vội vàng
 Cho uổng hoa rơi hoài lá rụng
 Ngẩn ngơ đầu cuối bên Tương giang

Hoa lên đèn trôi về cuối sông
 Đầu sông lá giạt kiếp phiêu bồng
 Đôi ta mấy thuở từng trôi giạt
 Sao chẳng vì hoa lá ngại ngừng

Em nữ cho đành dứt áo đi
 Ôi thôi, Trời đất lại phân kì
 Trông theo mây dưng sâu quan tái
 Khoảnh khắc lòng ta chợt "nữ nhi"

Tuyết phủ đêm nay một góc giường
 Nằm nghe quanh chiếu rộn tang thương
 Ta say gọi ngã vàng trăng huyết
 - Khanh của Hoàng ơi ! Lửa bốn phương...

Hoa nào của bướm

Nhớ xưa còn tuổi hai mươi
Cả một vườn hoa của bướm
Lòng con hồ điệp chơi vơi
Tám nẻo dài thăm nhụy ướm

Mê mãi hương trầu phấn lượm
Say duyên nụ quế bông trà
Cánh nhẹ sương chiều mưa sớm
Tình xuân khép nép hồn hoa

Ai hay mùi dấm son ngà
Chưa chút nào lòng vương tử
Mùa phai, tròn bóng thiếu qua
Vân trắng đầu trang điểm sử

Một chồi ngai vàng không ngự
Men nồng khắp bỏ không say
Nắng gọi tơ tình thiếu nữ
Mười phương trần tục hoa bay

Vườn xưa rụng hết thơ ngây
Tan tác quỳnh - nương nhược - muội
Nhớ nhung nào khóc đau đây
Thôi đã duyên chiều mộng cuối

Chiếc bóng đêm sâu le lói
Mơ tàn giậu cúc ao sen
Con bướm u hoài cánh mới
Hồn si đậu bến hoa đèn

Hoa ơi ! Cho bướm làm quen
Máu lạnh chìm trong lửa mới
Thieu tàn, một phút giây điên
Những cánh vương bùn hạ giới

Em hãy đốt giùm anh với
Không hư xác diệt hồn tiêu
Để cõi Non Bồng dựng lại
Cho anh được biết Tình Yêu

Ấm lạnh

*Yêu nhau từ thuở tóc còn buông
Một gái thơ ngây một gã cuồng
Khuya sớm vai kề vui đọc sách
Chung đèn chung cả ánh trăng sông*

*Bảy tám mùa hoa dết trước lầu
Năm năm thương mến rẽ càng sâu
Chia tay căn vặn lời son hải
Tạm biệt... Ai ngờ vĩnh quyết đâu !*

*Lòng thu cỏ rối một chiều kia
Non động dùng chân gã trở về
Chỉ thấy Chương Đài trơ gốc liễu
Bướm gầy xao xác cánh hôn mê*

*Là thôi ! Gái thị thành kiêu bạc
Đã ấm giàu sang lạnh ước thề !*

Tình thuở thanh bình

Có một mùa thu đẹp chẳng ngờ
 Mây chiều rải lụa sớm dăng tơ
 Nắng thanh bình cũng vàng như bướm
 Hoa cũng vàng như nguyệt trẻ thơ

Lòng đất bùng lên tiếp ý trời
 Tuổi em mười sáu, anh hai mươi
 Say duyên còn khép hương phong nhụy
 Mở một đào nguyên giữa cuộc đời

Mê tình đắm đuối hơn mê nhau
 Chẳng nghĩ đường xa chẳng biết sầu
 Khúc khích chim vàng trong khóm biếc
 Cười ai bỏ ngõ chiếc hôn đầu

Lòng nhịp theo lòng tay nắm tay
 Nho đương mùa ngọt trái môi say
 Dưới hoa đêm ấy nồng âu yếm
 Đâu biết hương thê lạnh tới nay

Tưởng ngâm mãi khúc Bạch đầu ca
 Chị Nguyệt ai ngờ đối chúng ta
 Non nước, trời ơi ! Đây một cuộc
 Bể dâu tàn nhẫn, bóng xuân qua

Ôi thôi cuộc thế hết thanh bình
 Cái tuổi thơ ngây của chúng mình
 Đã hết rồi em !... và cũng hết
 Cả mùa thu ấy đắm men tình

Trắng hết là trắng của ái ân
 Mây phai màu tóc ý trung nhân
 Nắng tan một giấc mơ thi sĩ
 Hoa héo mùi hương miệng nữ thần

Nghe chớm hơi may lạnh bốn trời
 Nhớ nhung mùa cũ tiếc ngày vui
 - Em Kiều Thu ạ ! Mười năm cách
 Lòng gã Hoàng Lang vẫn ngâm ngùi

Nỗi giấc mơ tình

Trăng vườn Bách Thảo ngày xưa đẹp
 Như cái ngày xưa của chúng mình
 Thư viện lầu trang đôi ngả ấy
 Lòng thoa ý quạt ngát hương trinh

Vườn rồi mây bay chàng đắm mộng
 Lầu mong gió tới thiếp mê tình
 Ai hay gang tấc mà non ải
 Bướm chiếc hoa đơn bóng lẻ hình

Ôi nảo nùng hoa ngây ngất bướm
 Đào tươi má thiếp mộng chàng xanh
 Thế mà e ấp mà lơ đãng
 Cho hết mùa xuân, hỏi có đành

Mười lăm năm ấy nhâu tâm sự
 Văn giới Chương đài uổng có danh
 Nhạc gửi thơ trao người tứ xứ
 Vui là em gượng cũng như anh

Nào buổi sương sa chiều nắng tắt
 Nào khi tỉnh rượu lúc tàn canh
 Đòi phen căn vặn niềm son sắt
 “Má vẫn đào ư? Mộng vẫn xanh?”

Kìa bóng trắng rung hồi trống trận
 Ôi thôi ! Cuộc thế hết thanh bình
 Hết theo cả một mùa thương nhớ
 Ai xẻ làm đôi mảnh nguyệt chênh ?

Nhưng mùa dẫu hết tình chưa hết
 Đôi mảnh gương nga vỡ lại lành
 Trông mặt cả cười đêm tẻ ngủ
 “Đào còn tươi má, mộng còn xanh”

Chuyện xưa nhắc tới cùng ngơ ngẩn
 Lâu lắm rồi, em đã “của Anh”
 Lâu lắm rồi kia, Chàng “của Thiếp”
 Từ ngày xuân chớm tuổi bình minh

Ai rằng : suốt bấy chầy mưa gió
 Mộng đẹp giờ xây biêt có thành ?
 Ta bảo : ai ơi, càng bão táp
 Má càng tươi đấy mộng càng xanh

Hãy xóa mười lăm năm cách biệt
 Cùng nhau mơ nối giấc mơ tình
 Hồn mai lòng trúc hương thè đượm
 Dằng dặc muôn vàn kiếp tái sinh

Mộng vẫn còn

Vàng trắng hiện khóe thu xanh
 Từ bao lâu vẫn chưa đành sẻ đôi
 Bóng mờ gương khuyết pha phôi
 Nay phen lại trở về ngôi đêm rằm

Bâng khuâng cùng nhắc chuyện mười năm
 Đời lữ nhau thôi, mộng chẳng làm
 Mây nước rộn cung đàn kỉ niệm
 Trời yêu biển nhớ ngút thanh âm

Dây thơ dây kịch bóng trầm
 Ngừng dây lọt tiếng tơ tâm vấn vương
 Sắc hoa nhàu gió bốn phương
 Lòng hoa vẫn khép tin hương mấy mùa

Nhìn nhau cười ngất : ván cờ thua !
 Mà đáy tâm tư chợt sóng lửa
 Dĩ vãng trôi theo về lớp lớp
 Mang theo văng vặc ánh trăng xưa

Nhớ gì không ? Một đêm thơ !
 Làng Phù Lưu ngủ như tờ dưới trăng
 Thi nhân gửi ý cô Hằng
 Bóng đa lông bóng tre đàng lung lay

Khoảnh khắc thời gian nghỉ cánh bay
 Không gian thu hẹp dưới đôi mày
 Ta nghe cả một bầu trăng sáng
 Rớt cả vào đôi mắt đắm say

Men trắng riêng mắt ai đây
 Buồn cho những kẻ đêm này thê hoa
 Lại cười cho lúa đôi ta
 Chiếm vàng trắng, để... vẫn là đêm sông

Âu hân tình ta khác thế thường
 Nỗi niềm yêu nhớ cũng vắng chương
 Dễ chi tiếng nói trần gian ấy
 Dù kết cho thành nhạc với hương !

Phải rằng : Vân Muội, Anh Nương,
 Vẫn Hoàng Lang đợi, với Lương Sinh chờ ?
 Mười năm bóng khuyết gương mờ
 Chiều nay lại có bài thơ Trăng Tròn

Nhịp đá vàng chen tiếng sắt son
 Một cung hoài niệm ý chon von
 Khóc thu còn biếc trăng tâm sự
 Khanh của Hoàng ơi, mộng vẫn còn !

Tình xưa

Anh đã tưởng Em quên rồi thuở ấy.
Nguyệt tròn gương phong nhụy đoá hoa tình
Mái chèo thơ buộc chặt khốe thu xinh
Đâu biết có phong ba tàn nhẫn thế !
Trải một cuộc nường dâu thành bãi bể
Anh tưởng rằng Em đã dứt tình xưa
Có ngờ đâu, trời hơi ! - đến bây giờ...

Chỉ vì Em giận hờn trong khoảnh khắc
Nỡ ra đi khiến hồng Nam nhận Bắc.
Em ra đi, giấc mộng xé làm đôi
Chẳng ngờ cùng Anh, dấu một lời thôi
Để từ đây cho lòng Anh tan nát
Và từ đây cho đời Anh phiêu bạt
Tự bình minh về tận dốc hoàng hôn
Tự nguồn yêu về tận vực u buồn...

Nhưng em ạ, khi nào Anh nữa trách
Người yêu xưa, hỡi người xưa trinh bạch !
Thời gian qua, Anh chỉ suốt mười năm
Tiếc cho hoa đang nụ nguyệt đang rằm.

Anh không giận, khi nào Anh nỡ giận
 Người Anh yêu, hỡi người yêu tàn nhẫn !
 Mười năm qua, Anh chỉ suốt thời gian
 Khóc cho hoa riêng úa nguyệt riêng tàn.
 Ôi mười năm, quãng thời gian lạnh lẽo !
 Dòng lệ tưởng trôi phẳng đời niên thiếu
 Vẫn còn nguyên vang bóng thuở ban đầu
 Hoi tiếng người xưa hồ dễ quên đâu...

Từng đêm trắng Anh ngược về quá khứ
 Hồn đơn chiếc đi sâu vào tâm sự
 Gắng đào sâu từng kỉ niệm êm đềm

Những phút vui đã từng sống bên Em.
 Chỉ một chút hương vương từ cặp má
 Đủ đọng lại cả một đêm vàng đá.
 Vàng trắng xưa, người có nhớ gì không ?
 Bóng trà mi đêm ấy bóng dương lồng.
 Chỉ một chút hương vương từ sợi tóc
 Đủ đọng lại cả một đêm vàng ngọc.
 Mái lâu xưa, người có nhớ nhung gì ?
 Bóng dương lồng đêm ấy bóng trà mi...

Vì anh không quên nên Em còn nhớ
 Cho có chiều nay khung đời vỡ lở
 Nghe lâu trắng bùng sông dậy mùi hương
 Mây khói nào kia vỗ cánh đưa đường ?
 Vì Anh nhớ nên Em quên chẳng dễ
 Cho có chiều nay Không Gian phá thể.
 Mái chèo thơ lại buộc khóe thu xinh
 Lại tỏ gương trăng, lại ngát hoa tình.

Mất đi một nửa chính mình
 Đã mười năm bóng với hình xa nhau
 Chừ đây rũ bụi lên lâu
 Thời gian thay áo nguyên màu thanh tân
 Ngoài dòng năm tháng phù vân
 Đôi ta làm lại mùa xuân tuổi vàng...
 Nhìn nhau - ai thiếp ? Ai chàng ?
 Cười cho sắt đá mơ màng dưới kia.

Mười hai tháng sáu

Trăng của nhà ai trăng một phương
Nơi đây rượu đắng mưa đêm trường
Ờ - đêm tháng sáu mười hai nhỉ
Tố của Hoàng ơi hồi nhớ thương

Là thế, là thôi, là thế đó
Mười năm thôi thế mộng tan tành
Mười năm - trăng cũ ai nguyên ước
Tố của Hoàng ơi Tố của Anh

Tháng sáu mười hai - từ đây nhé
Chung đôi - từ đây nhé lìa đôi
Em xa lạ quá - đâu còn phải
Tố của Hoàng xưa Tố của Tôi

Men khời đêm nay sâu dưng mộ
Bia đề tháng sáu ghi mười hai
Tình ta ta tiếc - cuồng - ta khóc
Tố của Hoàng nay Tố của Ai

Tay gõ vào bia mười ngón giập
Mười năm theo máu hận trào rơi
Học làm Trang Tử thiêu cơ nghiệp
Khúc Cổ Bôn Ca gõ hát chơi

Kiều Thu hề Tổ em ơi
Ta đang lửa đốt toi bởi Mái Tây
Hàm Ca nhịp gõ khói bay
Hò Xư Xang Xế... bàn tay điên cuồng

Kiều Thu hề trọn kiếp thương
Sâu cao ngục ngục mấy đường tơ khô
Xư Xang Xế Xư Xang Hò
Bàn tay nhịp gõ điên rồ khói lên

Kiều Thu hề Tổ hỡi em
Nghiêng chân rón bẻ mà xem lửa bùng
Xế Hò Xang... khói mờ rung
Nhịp vương sâu tỏa năm cung ngục ngàn

Cuối xứ mê li
Cùng trời
phóng lãng...

Con tàu say

Khói tuôn mờ trắng đêm sâu
Men rừng say một con tàu ngã nghiêng
Lắng tai nhịp sắt liên liên
Đường sương nổi dậy ưu phiền dưới chân
Còi khuya vọng mãi tiếng ngân
Lao đao núi thẳm cây gân tương tư
Tha phương đã réo mong chờ
Con tàu luân lạc đêm mờ còn say
Rượu ngon chờ mấy toa đầy
Bánh xe muôn dặm còn ngáy hương rừng
Giữa đêm cây núi chập chùng
Non sông chũnh choáng biết dừng nơi nao

Lo sợ

*Trên lớp sóng mây viền ánh sáng
Con thuyền trắng bạc lững lờ trôi
Đêm nay bánh lái trầm hương lỏng
Không biết ai trêu tháo trộm rồi*

*Đem giấu cả bơi chèo gỗ quế
Để Hăng Nga sợ nép trong khoang
Gió khuya lộng lộng từ muôn hướng
Xô chiếc thuyền cong dọa mãi nàng*

*Biển mây sóng nổi càng to gấp
Bọt trắng dâng lên quá mạn thuyền
Vũ trụ say nhìn trắng lão đảo
Chùng e sóng lật cướp người tiên*

Em là công chúa

Bông bênh mun chảy óng lung thon
Nhạc tía đèn vua chuyển gót son
Yêu điệu Hương Giang mềm nếp áo
Trầm bay sóng mỏng vạt trắng non

Công chúa - Là đây mộng ngự thuyền
Bài thơ mờ tỏ nón nghiêng duyên
Hàng mi ánh phối tình thanh liễu
Gợn gợn dòng thu mắt ngọc tuyền

Môi trữu mùa nho ngọt ý thương
Má thom hồng hạnh kín tin hương
Lòng ơi nghe đã niềm xưa động
Nắng quái bờ mây gấm tịch dương

Kề song nguyệt chéch ngủ chung giường
Kính Khuyết trời xa trán tuyết sương

Hương rừng

Óng ả bờ lau nguyệt thượng tuần
Lòng khe sỏi vụn mát da chân
Say mê vạt áo chàm sơn nữ
Lội suối tìm hoa nỏ cách trần

Tầng tầng rêu ẩm đá cheo leo
Đồi sậy quanh co lớp lớp đèo
Nhẹ gót phiêu bồng noi viễn ảnh
Trăng ngàn đưa lối gió ngàn theo

Mờ tỏ đâu đây hiện xóm Mường
Nhà sàn e lệ nép trong sương
Mùa xuân chốn ấy riêng bờ cõi
Hải nữ tình kia vẫn khép hương

Trăng nhô liềm bạc núi Thiên Thai
Ta nhớ chiều xưa Vọng mĩ Đài
Cặp mắt là đây, tiền kiếp nhé
Vành cong cong vẽ nguyệt sơ khai

Xinh xinh viền gấm bảy màu phôi
 Dưới ngực huy hoàng gợn sóng tơ
 Xiêm biếc thon thon đường tuyết kĩ
 Áo dài bông trắng gót rung thơ

Ta còn ngây ngất về lâm tuyền
 Người đã ân cần miệng hé duyên
 Ngọc nồn hai hàng son bọc thắm
 Ta ngờ vì vút nhạc rừng lên

Một xuống non xanh rồi nẻo về
 Tóc nào mây tám ngả sơn Khê
 Châu Lương mà có chàng ngư phủ
 Nhân dẫu Đào Nguyên bước bước mê

Bài ca ngư phủ

Màu xanh cây lúa mờ xa cánh đồng
 Hoàng hôn nhuộm úa thu già trên sông.
 Lênh đênh trời nước bênh bồng
 Thuyền trôi như lướt hư không.
 Vòm cao diu dặt
 Chén sắc lam hồng.
 Ai xòe chiếc quạt mênh mông
 Đỏ cháy non Đoài ?
 Vằng vặc phương Đông
 Chén vàng ai cất dâng mời ?
 Ta say chén nguyệt, tình ơi
 Lời ca ta gửi xa vời thăm thẳm buồng thêu...
 Cầm ngang mái chèo
 Buông theo dòng lạnh
 Một con thuyền trong ánh tà dương.
 Hồn nương tiếng hát
 Trôi giạt về đâu
 Gió đưa giùm nhé qua lầu cô gái dài trang.
 Rằng ta vò võ yêu nàng
 Song hoa bắn bật khép
 Nghìn dặm trong tắc gang.

Hỡi người thâm khuê lụa gấm son vàng
 Đây một kẻ si tình áo lá
 Cuồng vọng mê nàng
 Thao thức giữa trời cao nước cả
 Đạo con thuyền ngư phủ ngược xuôi trường giang.
 Tiền thân một giấc huy hoàng
 Đào nguyên còn lộng hào quang đến giờ.
 Hỡi người nhan sắc vô tình ấy
 Ta đã lòng son cháy ước mơ.

Đắm say rồi nàng ôi
 Dừng chèo lên tiếng hát
 Vang lừng trong gió phượng bay tìm đôi.
 Ôi chiều nay
 Bức rèm nhung tơ, gác vàng xa xôi
 Biết có vắng dư ba lời ca bồi hồi ?
 Biết có gọn phong ba lòng ta gọi đôi ?
 Cuồng ca một khúc
 Đắm say rồi
 Nàng ôi...
 Nàng ôi !

Đêm kì bút

*Nòi si, cốt nhạc, giống đa tình
Vạn thuở còn say bóng nguyệt chênh
Mực ngát trang thơ, dòng thạch bản
Đắm tươi màu tóc Thôi Oanh Oanh*

*Trăng sáng ngời hoa động cách tường
Câu thần phơi phới vóc băng sương
Đã ai về ngự đêm kì bút
Dải gấm phong lưu nhụy hải đường*

Chất mơn đào yêu, nồn ngó sen
Nát tơ nhàu lụa phút trần duyên
Cánh tay hằn vết son dài các
Ôi đóa hồ li?... nụ giáng tiên ?...

Bút tuôn phong vũ mấy vần thơ
Ai đó tình si tự kiếp xưa
Khiến kẻ ngàn sau nằm đọc sách
Còn mơ lần nữa giấc ai mơ

Ta nằm mơ lại giấc mơ cuồng
“Vọng mỹ nhân hề thiên nhất phương”
Gối nệm gây gây mùi dị phấn
Lòng đơn nặng trĩu gái Tây Sương.

Đà giang

Cắm thuyền sông lạ một đêm thơ
 Trăng thượng tuần cao sáng ngập bờ
 Đâu đó Tâm Dương sâu lắng đợi
 Nghe hồn li phụ khóc trên tơ

Có lẽ ngàn xưa là đáy sông
 Đêm đêm giọt lệ gái xa chồng
 Đè theo đôi tiếng tì hư ảo
 Dâng tới thuyền ai ngủ bến không

Chén đã vơi mà ngập gió sương
 Men càng ngây ngất ý Tâm Dương
 Gót sen kĩ nữ đâu bên gối
 Tìm ái ân xưa dễ lạc đường

Cánh rượu thu gần vạn dặm khơi
 Nẻo say hư thực bóng muôn đời
 Ai đem xáo trộn sầu kim cổ
 Trăng nước Đà Giang mộng Liêu Trai

Dâng tình

Bốn-trời sương lạnh
Đường xanh bóng trắng
Lửa đào lung lay phát phới
Thị nhân ôi xin đừng bước lại
Đây Hàng Châu thường mơ ước đêm, Hoa Đăng
Đêm Hoa Đăng đường xanh bóng trắng
Đêm Hoa Đăng đèn quanh lối xóm
Đây cầm ca người mộng gái xưa Kim Lăng

Hãy dùng dây chàng Say
 Mà điên cuồng lời lả
 Đón muôn đời thanh sắc ngã trong vòng tay.
 Nhịp trúc buông khoan
 Sóng tơ dòn chậm
 Môi nồng tươi da mịn ấm
 Liễu xinh xinh thon dáng liễu cong đôi nét mày.
 Lũ chúng em chờ chàng qua chín kiếp
 Tình giang hồ phong nhụy vẫn nguyên hương
 Rượu dâng nồng đây son phấn mười phương
 Khói lên biếc và dây hôn tứ xứ
 Trên cánh nhạc đề mê chàng hãy ngủ
 Đàn tơ mây theo phách gõ trầm hương
 Nhịp lời ca lời lả bóng nghệ thường
 Âm điệu sẽ ru chàng say đến cuối.

Lũ chúng em ca nhi
 Đón dâng chàng một buổi
 Nỗi yêu mê công đại nén từ lâu
 Rồi mai đây chàng rong ruổi
 Thuyền buộc sông mưa
 Ngựa dùng trăng khuyết
 Tình nhân thế chưa cay người lịch duyệt
 Niềm giang hồ tan tác lệ Giang Châu
 Xin bẻ thuyền quay hướng
 Xin giục ngựa quay đầu
 Về cùng chúng em
 Buồng xuân chờ cửa ngõ
 Khóm trúc đợi xanh màu
 Hẹn cùng chúng em
 Có nàng tiên má hồng nâu
 Giúp đôi cánh biếc dâng sâu lên khơi...

Hãy dùng dây chàng Say ơi
 Cùng lận đận bên trời một lứa
 Đêm Hoa Đăng vắng chàng thoi thóp lửa
 Tiếng đàn senh rời rạc khúc Thiên Thai
 Hãy dùng dây sương gió lạnh bên ngoài

Say đi em

Khúc nhạc hồng êm ái
Điệu kèn biếc quay cuồng
Một trời phấn hương
Đôi người gió sương
Đầu xanh lặn đạn, cùng xót thương, càng nhớ
thương
Hoa xưa tươi, trắng xưa ngọt, gối xưa kê, tình
nay sao héo ?
Hồn ngã lâu rồi nhưng chân còn dẹo
Lòng trót nghiêng mà bước vẫn du dương
Lòng nghiêng tràn hết yêu đương
Bước chân còn nhịp nghề thường lắng lơ...

Ánh đèn tha thướt
 Lưng mềm nảo nuốt dáng tơ
 Hàng chân lả lướt
 Đê mê hồn gửi cánh tay hờ.
 Âm ba gòn gợn nhỏ
 Ánh sáng phai phai dần
 Bốn tường gương điên đảo bóng giai nhân
 Lui đôi vai, tiến đôi chân
 Riết đôi tay, ngả đôi thân
 Sàn gỗ trơn chập chờn như biển gió.
 Không biết nữa màu xanh hay sắc đỏ
 Hãy thêm say còn đó rượu chờ ta
 Cô chưa khô đầu chưa nặng mắt chưa hoa
 Tay mềm mai bước còn chưa chuyển choáng
 Chưa cuối xứ Mê Li chưa cùng trời Phóng Đãng
 Còn chưa say, hồn khát vẫn thêm men

Say đi em, say đi em
 Say cho lời lả ánh đèn
 Cho cung bậc ngã nghiêng điên rồ xác thịt
 Rượu, rượu nữa, và quên, quên hết.
 Ta quá say rồi
 Sắc ngã màu trôi
 Gian phòng không đứng vững
 Có ai ghi hư ảnh sát kê môi ?
 Chân rã rời
 Quay cuồng chỉ được nữa
 Gối mỗi gần rơi
 Trong men cháy giác quan vừa bén lửa
 Say không còn biết chi đời
 Nhưng em ơi
 Đất trời nghiêng ngửa
 Mà trước mắt Thành Sầu chưa sụp đổ ;
 Đất trời nghiêng ngửa
 Thành Sầu không sụp đổ, em ơi !

**Những trần trở sầu
tư và những cảnh
đời tàn úa...**

Phương xa

Nhỏ neo rồi thuyền ơi xin mặc sóng
 Xô về Đông hay giạt tới phương Đoài
 Xa mặt đất giữa vô cùng cao rộng
 Lòng cô đơn cay đắng họa dân voi

Lũ chúng ta lạc loài dăm bảy đứa
 Bị quê hương ruồng bỏ giống nòi khinh
 Bề vô tận sá gì phương hướng nữa
 Thuyền ơi thuyền theo gió hãy lên đênh.

Lũ chúng ta đầu thai lắm thế kỉ
 Một đôi người u uất nổi chơ vơ
 Đời kêu bạc không dung hồn giản dị
 Thuyền ơi thuyền xin ghé bến hoang sơ.

Men đã ngấm bọn ta chờ nắng tắt
 Treo buồm cao cùng cao tiếng hò khoan
 Gió đã nổi nhịp trắng chiều hiu hắt
 Thuyền ơi thuyền theo gió hãy cho ngoan

Vườn tâm sự

Một dĩ vãng tràn thơ và đắm lệ
Những u hoài chôn kín tận thâm tâm
Anh dùng đắng mãi chiều nay mới kể
Mặc dầu em thúc giục đã bao năm.

Vườn tâm sự sắc hương nào có thiếu
Nhưng hương tàn trong nhị sắc trên hoa
Đây đó ngủ âm thầm muôn cánh héo
Nụ cười tươi tan tác phần son nhòa

Đây chiếc tổ, chim không nhìn nhận nữa
 Để buồng rom mục nát giá hơi may
 Kia ủ dột đôi ba mô lá úa
 Ngón ngang nằm thoi thóp dưới chân cây.

Hãy nín thở đi em và rón rén
 Kéo bước chân xô giạt những hồn thom
 E tiếng nói sẽ làm kinh động đến
 Của thời xưa niềm thương nhớ yêu đương.

Hãy đứng lại trầm ngâm bên mộ lá
 Hãy nâng niu từng cánh rụng đài sò
 Nhưng chớ hỏi bướm vàng đâu vắng cả
 Cùng chim xanh thoi hót tự bao giờ.

Chớ căn vặn buồng rom sao bỏ trống
 Mà yên đi có hẹn trở về chăng
 Cũng đừng nhắc phiến gương hồ ảo mộng
 Còn hay thôi ngồi tỏ dấu sao băng

Hãy yên lặng nhưng trông tìm hãy khắp
 Hiểu cho xa mà cảm nữa cho sâu
 Rồi em sẽ thấy lòng thơ tràn ngập
 Sóng buồn thương xô đến tự đâu đâu.

Từng bước đã theo anh vào quá khứ
Hãy theo anh từng bước lặn ra về
Đó hết thấy em ơi đời tâm sự
Vui gì đâu mà em cố đòi nghe

Trời xuân quang đãng ngoài kia
Giấu nhanh giọt lệ ra về thôi em
Lần sau muốn lại vào xem
Đừng quên khẽ tiếng và êm gót giày.

Bước chân lời nói thơ ngây
Nếu làm xao động những ngày tháng qua
Thì anh đóng cửa vườn hoa
Thôi không kể nữa đâu mà nghe em

Sai lạc

Nao nao tiếng sắt dội trên đường
 Sầu chở đầy xe nẻo cố hương
 Đá gập ghềnh nghiêng đôi bánh gỗ
 Tre làng mười đảo biếc trong sương

Dĩ vãng mơ hồ sau khóm tre
 Đâu đây trường học trống tan về
 Bờ ao gợn đỏ màu hoa sắn
 Kỉ niệm khơi cùng vết bánh xe.

Bâng khuâng vòng sắt nặng nề quay
 Vang bóng thời xưa tản mác đầy
 Sông ngủ hoàng hôn lều đơm khói
 Men chiều nghiêng ngả chiếc xe say.

Lưỡi tê thành bại đắng giang hồ
 Bánh lệch thăng bằng lối mấp mô
 Nao nức thăm quê sâu chênh mảng
 Phong Trần sai nhịp với Ngây Thơ

Chân húng

*Từ thuở Chàng Say ôm vũ trụ
Thu trong bầu rượu một đêm trăng
Nhảy xuống muôn trùng sông quanh quẽ
Đem theo chân húng gửi Cô Hằng*

*Chùng như thơ nấu mãi cung tiên
Lóng lánh canh khuya bạc cạnh thuyền
Không đoái hoài chi dương thế nữa
Nhạc trần tơ phím mãi vô duyên*

*Bữa tiệc phàm phu ai đáng mặt
Nói bài Dâng Rượu thuở xưa đâu
Trích Tiên đã khuất đời ai kẻ
Tìm thấy trong men ý nhiệm mầu*

Chuyển choáng đêm nay ta buộc ngựa
 Ven rừng hiu quạnh suối cô liêu
 Xón xang mạch máu ngàn thương xót
 Tài nghệ bao đời có bấy nhiêu

Ngựa ơi hãy nghỉ chân cuồn khẩu
 Cho thỏa lòng ta nỗi khát khao
 Ta chẳng mò trăng như Lí Bạch
 Nhưng tìm thi hứng mất đêm nao

Tinh hoa thuở trước xô về động
 Ở phiến gương vàng một tối nay
 Ta lặn buồng thân trời lão đảo
 Mơ hồ sông nước choáng men say.

Hỡi ơi lầu nguyệt té xiêu rồi
 Từng mảnh thơ ngà tản nát trôi
 Hồn cũ Thịnh Đường muôn nẻo sáng
 Ta ghi hư ảnh chút mà thôi.

Chết nửa đời

Bước đã mỏi mà trông càng đã mỏi
Ta dùng chân nhắm mắt một đêm nay
Thả chiếc bách không chèo trên bể khơi
Mắc trôi về đâu đó nước non say.

Kìa một cõi trăm hình muôn vạn tiếng
Đương dần phai dần hiện tắt rồi vang
Ta cô gọi những giấc quan lười biếng
Để ghi cho hậu thế phút mơ màng

Nhưng vũ trụ hư huyền tuy rộng mở
Ta mê cảm được chút gì đâu
Hồn với xác chỉ còn thoi thóp thở
Trong hai bàn tay sắt bọc nhung nâu

Hận rừng mai

Ngàn mai lối tuyết đêm đông lạnh
Hai gã say sưa lạc nẻo về
Đắm giấc mơ tình trên nệm tuyết
Quanh người âu yếm lá mai che.

Phấn hương đàn sáo khi tàn mộng
Dù dặt như còn vương gốc mai
Gối tuyết lạnh lòng thêm cợt nhác
Màu da ngà nõn cánh tay ai

Hôm nay khắc khoải hồn xuân muộn
Chán nản vào sâu tận đáy tim
Nhớ tiếc hai chàng theo dấu cũ
Mong cùng sống lại giấc mơ tiên.

Hỡi ơi chỉ thấy màu hoa úa
Trăng hạ tuần soi lối mấp mô
Lệ tuyết âm thầm tuôn đã cạn
Rừng mai xơ xác nắm xương khô

Chạm quá rồi

Mãi hôm nay lá úa ngập lòng ta
Lệ ngâu đã bắt đầu gieo thánh thót
Sen từng cánh với sương trinh từng giọt
Bắt đầu rơi Thu đã tới lòng ta.

Mãi hôm nay ôi nửa kiếp trông chờ
Nàng mới đến tay chèo khua nhẹ sóng
Tóc trẻ nãi trên lưng còn bỏ thông
Vòng hoa đào ôm lệch trán ngây thơ.

Mãi hôm nay một buổi sớm thu mờ
Nắng đã tắt nơi lòng ta lạnh lẽo
Hương đã nhạt mà hoa dần đã héo
Còn chi đâu nồng thắm để yêu mơ

Có ai đem xây đắp một ban thờ
Với những mảnh bình tan trầm gầy nát
Có ai tặng đề cho người đỡ khát
Một vò không hay một trái tim khô

Bao nhiêu năm tưởng đã phí công chờ
Ta xé vụn ân tình gieo rắc mãi
Nay đâu muốn thu về khâu chắp lại
Cũng không sao toàn vẹn được như xưa

Lòng ta ơi xin trở lại bên mờ
Để thương xót những hoa tàn lá rụng
Và đôi cánh vô duyên đừng mở rộng
Đón đưa người nhan sắc đến lầu Thor.

Kìa đã thôi rún rẩy cặp vai ngà
Nàng quăng mái chèo đi rồi đây nhé
Tay đương vẫy miêng nhung đào sắp hé
Bốn trời sương sắp vọng bốn tên ta

Lánh đi thôi, Nàng đã bước lên bờ
Giấu đi nửa cả không gian sâu muộn
Ta chẳng nở trời ơi ta chẳng muốn
Của lòng ta Nàng đến lúc thu sơ

Hơi tàn Đông Á

Phơi phới linh hồn lỏng khóa then
Say nghe giọt nhựa khóc trên đèn
Mê li cả một trời Đông Á
Sực tỉnh trong lòng năm mộ đen

Đáy cốc bao la vạn vực sâu
Ngai vàng Mông Cổ ngự đêm nâu
Hãy nghe bão táp trong cô tịch
Vó ngựa dân Hồi giẫm đất Âu

Thuyền chiến nằm mơ cuộc viễn chinh
Buồm neo rời rạc bến U Minh
Đâu đây quần quai trong làn khói
Lớp lớp uy nghi Vạn Lí Thành

Thuốc cháy âm thầm hãy lắng tai
 Phương Đông là một tiếng than dài
 Bao nhiêu năm đã từng oanh liệt
 Bốn bề qui hàng nép dưới ngai

Nhựa chín dần trên ngọn lửa đào
 Ngược dòng năm tháng khói lên cao
 Hương thiêng rẽ lối đôi bờ mộng
 Cung các vàng son một thuở nào.

Gối nệm lênh đênh xác thịt hờ
 Thuyền Say một cánh lướt giòng Thơ
 Trăng hiu hắt ngủ đêm khuya rợn
 Sương khói phù dung ngập bến bờ.

Thế kỉ huy hoàng của Á châu
 Hiện về trên gối một đêm nâu
 Mây xanh cánh rộng ai mơ đó
 Hồn có tiêu tan vạn cổ sầu

Chợ chiều

Nắng phai để mộng tàn lây
 Tình đi cho gió sương đầy quán không
 Chợ tan ngàn nẻo cô phòng
 Sầu dâng bằng bạc cánh đông tịch liêu
 Hồn đơn lẳng bước chân chiều
 Đâu đây nổi nhớ niềm yêu bởi bởi
 Mong manh tình đã rụng rời
 Tơ vương còn thất tim người chia li
 Áo thêu chẵn gấm ngày đi
 Lều không quán bỏ hồn si chợ tàn
 Chiều lên từ thuở lìa tan
 Nắng oi lạnh lẽo muôn vàn đóa hoa
 Hôm hôm cánh rụng lâu nga
 Một mùa li biệt đã già nhớ thương
 Xiết bao tươi thắm ven đường
 Thờ ơ chẳng chút dùng cương mấy chiều
 Ai ân sắc lọt hình xiêu
 Song song chiều cũ nay chiều lẻ đôi
 Hoàng hôn là xứ chia phôi
 Vắng tanh quán chợ vài ngôi lạnh lùng

Qua ánh hương trà

Hương biếc tràn quanh nắp đầy hờ
 Âm sành nho nhỏ khói lên tơ
 Hồn sen thoảng ngát trà dâng đượm
 Ai biết mình sen rụng xác xơ

Hoa sống trong bùn thuở trước đây
 Lầu son giam kín nhụy vàng hây
 Dẽ đâu bướm thỏa lòng khao khát
 Trinh bạch toàn thân kiếp đọa đầy

Mặt nước dịu hiu một sớm thu
 Hồng trang vắng vẻ lối hoa cù
 Đào phai thấm rụng tay phàm vịn
 Rao bán mười phương chợ xất phu

Cánh rã rời theo nhịp ngón thon
 Trắng phau muôn giọt lệ hương tròn
 Làn rơi trên lớp trà khô héo
 Lưu chút thơm thừa gửi nước non

Nâng chén mời anh thưởng vị trà
 Đùng quên tan tác mấy đời hoa
 Cạn từng hớp nhỏ cho Sen đượm
 Vớt lại trần ai một chút Ta

Lá thư ngày trước

*Yêu một khắc để mang sầu trọn kiếp
Tình mười năm còn lại mấy tờ thư
Mộng băng quơ hò hẹn cũng là hư
Niềm son sắt ngậm ngùi duyên mỏng mảnh
Rượu chẳng ấm mưa hoài chạnh chiều lạnh
Chút hơi tàn lay lắt ngọn đèn khuya
Giấc cô miên rừng rợn nẻo hôn mê
Gió âm tường bay về quanh nệm gối*

Trong mạch máu chút gì nghe vương rồi
 Như tơ tình thắt mắc buổi chia xa
 Ngón tay run ghì nét chữ phai nhòa
 Hỡi năm tháng, hãy đưa đường giấc điệp !
 Yêu mê thế để mang sầu trọn kiếp
 Tình mười năm còn lại chút này đây
 Lá thư tình xưa nhớ lúc trao tay

Còn e ấp thuở duyên vừa mới bén
 Ai dám viết yêu đương và hứa hẹn
 Lần đầu tiên ai dám kí "Em Anh"
 Nét thon mềm run rẩy gượng đưa nhanh
 Lòng tự thú giữa khi tim trốn nấp
 Mười hàng chữ đơn sơ, ô ngỡ ngàng ngập
 E dè sao mười hàng chữ đơn sơ
 Màu mực tươi xanh ngát ý mong chờ
 Tình hé nụ bùng thơm trong nếp giấy...

Ôi thân mến, nhắc làm chi thuở ấy
 Đêm nay đây hồn xé nẻo thu tàn
 Khóc chia lìa ai nín gọi than van
 Ta chỉ biết nằm nghe tình hấp hối
 Say đã gắng để khuấy sâu lẽ gôi
 Mưa, mưa hoài, rượu chẳng ấm lòng đau
 Gấm the nào từ buổi lạnh lùng nhau
 Vàng son có thay màu đôi mắt biếc ?

Tình đã dời đi riêng mình tưởng tiếc
 Thôi rồi, đây chiều xuống giấc mơ xưa
 Lá lá rơi nằm bệnh mấy tuần mưa
 Say chẳng ngán những đêm dằng dặc nhớ
 Trăng nào ngọt với duyên nào thấm nở
 Áo xiêm nào rục rở ngựa xe ai ?
 Đây mưa bay mờ chậm bước đêm dài
 Đêm bất tận đêm liền đêm kế tiếp...
 Yêu sai lỡ để mang sầu trọn kiếp
 Tình mười năm còn lại chút này thôi
 Lá thư xưa màu mực úa phai rồi
 Duyên hắt hắt ở phương trời đâu đó

Ngoài ba mươi tuổi

Nằm say nhựa tỏa cánh xiêu xiêu
Giường thấp nghe trời xuống tịch liêu
Sự nghiệp nào đâu trưa nắng xế
Hoa phai thê ước lá tàn yêu
Ngoài ba mươi tuổi duyên còn hết
Một ván cờ thua ngả bóng chiều
Ai khóc đời ai trên bậc lui
Đây mùa thu sớm lửa dân thiêu

Đời còn chi

*Cha mẹ khuất đi lạnh hương khói
Một chị một em sâu má hồng
Khuya sớm cô đơn giọt lệ tủi
Âu thơ đã treu gì Hóa Công.*

*Thân còn nhờ vả nói chi phận
Nhắm mắt vui đâu tình với duyên
Một sớm thu tàn chị lẳng lẳng
Bước xuống đò ngang không chọn thuyền*

*Chị đi lấy chồng một em khóc
Bơ vơ đã dễ nào yên thân
nay đó mai đây bọt theo sóng
Đôi nơi nương tựa mấy mươi lần*

Tan tác hoa khô rụng đầy nẻo
 Thu sang, trắng lạnh mờ đêm sương
 Ôi lòng giá băng ngày tháng héo
 Ai xót đời em ai tiếc thương.

Nhưng chàng đã tới một chiều đẹp
 Rủ rỉ bên tai lời ái ân
 Lan nở hương sâu nụ vẫn khép
 Hồn trinh phong kín trao tay chàng

Những tưởng yêu thương đến trọn kiếp
 Mong sẽ trăm năm cùng bạc đầu
 Nhờ chàng an ủi nỗi đơn chiếc
 Tấm thân trôi giạt từ bao lâu

Ai ngờ giữa lúc lửa hương đượm
 Tình em thấm thiết gần si mê
 Tiếng gọi phồn hoa một buổi sớm
 Đã cuốn chàng đi chẳng trả về

Chàng còn lưu luyến cuộc đời cũ
 Lòng gửi trăm nơi ngàn chốn yêu
 Giã lên thê thốt mặc riêng khô
 Mình em vò võ sầu cô liêu

Thư chàng không lại cuối rừng thăm
 Chàng nhớ gì đâu người xa xôi
 Đời em còn có một tia sáng
 Chàng đã đang tay dập tắt rồi.

Mưa ngâu chiều nay càng nặng giọt
 Em không còn lệ chung khóc than
 Người khóc biệt li khóc sum họp
 Em khóc tình phai khóc mộng tàn

Thôi hết chờ mong thôi hạnh phúc
 Ai dễ tìm vui trong lãng quên
 Từ nay sống để nhớ ngày cũ
 Chàng đã bỏ em đời hết duyên

Họ hàng không phải cưỡng ép nữa
 Lấy ai em cũng sẵn lòng đi
 Từ nay sống để đợi ngày chết
 Chàng đã bỏ em đời còn chi

Cha mẹ không còn để phụng dưỡng
 Chị gái theo chồng thân đã yên
 Thương kiếp long đong từ tấm bé
 Giọt tủi rừng sâu riêng khóc em

Bạc tình

Hoa trắng đầy mờ
Nào nuốt tiếng ai vừa khóc
Sương vẫn đục
Khói mờ hồ
Nhìn quanh : chiều xám với tha ma
Vắng tanh, ôi chiều nơi tha ma
Nhưng đâu đây ai khóc gần hay xa
Mà thấm thiết, hay thu vừa nức nở

- Không, không phải giọng hồn trong sắc úa
 Không, cũng không âm nhạc của màu phai
 - Tiếng mùa thu ta lắng đã quen tai...
 Nhưng gió tắt mà sao còn động cỏ
 Hoa lung lay vật vờ nắm hương tàn
 Hay tiếng khóc dâng lên từ đáy mộ
 Của muôn đời chưa nín hận là tan

Ngâm ngùi, u uất
 Nào nuốt, than van
 Oán thương chi mà cay đắng muôn vàn !
 - Ta chẳng biết, nhưng ai mà biết được
 Chân đứng lại hồn trôi vào thuở trước
 Tưởng chừng nghe thánh thót lệ người xưa
 Hàn Minh Phi muôn dặm đất Thuyền Vu
 Tiếc cung điện Trường An còn nước nở
 Ai vụng tính để cung đàn lỡ dở
 Ai quên lời sai hẹn lúc chia tay
 Mắt mòn trông ả Nhạn khói mây đầy.

Ngâm ngùi, u uất
 Nảo nuốt, chua cay
 Oán thương chi mà xương máu tràn đầy !

- Sao tiếng khóc còn dâng thê thiết mãi
 Bóng chiều buông đã lạnh kín tha ma
 Từ cõi âm còn vắng đến lòng ta
 Niềm di hận của ai, người bạc mệnh.
 Tay run rẩy nhưng không vì gió lạnh
 Bông đé rơi trên cỏ nắm vàng hương
 Ta vừa thấy một linh hồn mỏng mảnh
 Núi vai ta đòi trả lại yêu đương.
 Lòng chờ vợ rừng rợn nỗi kinh hoàng
 Lời cay đắng tưởng vô cùng bất tuyệt.
 Ngâm ngùi, thống thiết
 Râu rĩ, thê lương
 Tiếng nước nở trên vai nhường rỏ huyết
 Niềm oán hận càng nghe càng rõ rệt
 Ôi trăm đau nghìn tủi quá bị thương !

Chiều hôm nay ta viếng mộ một tình nương

Chờ đợi hoài công

*Ta đợi em từ ba mươi năm
Uổng hoa phong nhụy hoài trắng rằm
Heo may chớm đã lên mùa gió
Ngăn ngắt chiêm bao lạnh chiếu nằm*

*Cúc tả tôi vàng mộng xác xơ
Hiên sương ngõ lá vẫn trông chờ
Đêm dài quanh hé đôi song lớn
Nguyệt đọng vòng tay ứa giấc mơ.*

*Ngai trống vàng son lợt sắc rồi
Lòng ta Hoàng Hậu chẳng về ngôi
Hò li không hiện người không đến
Chỉ ánh trăng vào khuôn cửa thôi*

Hiu hắt tình trai một kiếp sông
 Mệnh mông nệm gối rét căn buồng
 Lệ sa bạch lạp ngàn đêm trắng
 Thơ vút sầu say rượu nhập cuồng.

Đã mấy canh khuya nộ ngát nhài
 Kết chưa thành mộng ý Liêu trai
 Lung linh nguyệt thâm vàng trang sách
 Đợi chẳng bùng sen nhịp gót ai

Thôi thế hoài thom tuổi dậu hiền
 Cánh khô mầm lụi trót hoa niên
 Chương dài, ca quán, ôi hồng liễu
 Nửa cuộc trần gian lợm yến diên.

Khắp đã nghe tìm mỗi núi sông
 Đâu vương vớ ngựa, gió mui bông ?
 Gió sương giờ vẫn buồng đây lạnh ?
 Em hỡi ! Phương nào em có không ?

Ý đàn

Mơ xanh đáng vị thu già
 Sắt vàng chen, ngón tay ngà gió mưa
 Chiều nay gọi nhớ chiều xưa
 Bao giờ quên phút bấy giờ cho chẳng ?
 Lòng hoa nghiêng dáng cầm trắng
 Phím dây bùng thức cung Hằng áo xiêm
 Lắng tai càng vẫn nỗi niềm
 Thoắt dòn mau thoắt buông chìm tiếng tơ
 Sóng đàn ngậy nhịp chèo thơ
 Mà bên thuyền chỉ hững hờ nước trôi
 Một cung Lưu Thủy ngậm ngùi
 Men thiêng hồ dễ say người được sao
 Lỡ nhau mùa chớm bông đào
 Gặp nhau thà giấc chiêm bao trước đèn

Tĩnh thôi gối lệ đầm hoen
 Tiệc tan bèo nước sâu lên hôn hoàng
 Chơ vơ một đảo lòng hoang
 Chiều cầm màu biển tường loang sắc trời
 Quanh mình phấn rụng hương rơi
 Cánh phiêu lưu chợt rã rời bướm hoa
 Tiếng cầm chưa tắt dư ba
 Nao nao nguồn máu lời ca vọng về
 Rối tung hai mái tóc thề
 Mây trời cỏ đất lê thê bóng chiều

Xa gửi người xưa

Nói gì đây ? Biết nói gì ?
 Ôi thôi ! Từ lúc phân li đến giờ...
 Trời hoa đất rượu ngày xưa
 Có còn đâu ! Cá chim mờ bóng tằm...
 Mới hôm nào, gác Cuồng Ngâm,
 Lời thơ ai đẹp tiếng cầm ai say ?
 Tang thương một cuộc ai bày ?
 Giấc Thiên thai để trắng tay Lưu Thần
 Xa Cố Đô, vắng cố nhân
 Trái tim mềm trĩu hai lần nhớ thương
 Ngày ba thu, trời một phương ;
 Gió Nam lại nức mùi hương trên người
 Bâng khuâng tưởng bóng mơ lời
 Máy cung Hồ Xế toi bồi lòng si.

Nói gì đây ? Biết nói gì !
 Ôi thôi ! Từ lúc phân li đến giờ...
 Lênh đênh là kiếp người thơ
 Áo xanh màu đã bạc tro bốn mùa
 Báo chương mấy độ vẽ bùa
 Chết chiu cũng đủ tiền mua trắng rằm
 Một mai chốn cũ về thăm
 Sẽ trao giữa gác Cuồng Ngâm tặng người
 Bạn xưa lại họp cùng chơi
 Hoa đêm nguyệt điện mây trời Đăng Vương
 Giờ đây chín đóa mười phương
 Giai nhân thi sĩ mê đường chiêm bao
 Xót đời con ! Nhớ làm sao !
 Cố nhân ơi ! Có đêm nào nữa không ?
 Trang thơ ném giữa bụi hồng...

Gặp lại cố nhân

Xa xôi lòng những ước ao :
 Trăng ai rèm gấm, hoa nào vườn xuân.
 Người xưa, này vẫn cố nhân
 Mà, ôi thôi ! Đã phong trần cả hai !
 Vắng tanh lòng gái đời trai
 Đèn khêu tỏ ngọn đêm dài khóc nhau
 Cười to, cho vỡ thương đau ;
 Giấc mơ xưa, gởi chung đầu mà say !
 Bao năm vị đắng mùi cay
 Lênh đênh thân thế cầm tay nghen ngào
 Nước cờ thua, giận mình cao ;
 Khói lên cuồng túy nhạc vào hàm ca
 Nhìn nhau, ta lại là ta....
 Nổi nênh hồn mộng phong ba chiếu nằm
 Thôi thì thôi nhé tri âm !
 Lỡ thanh xuân ấy còn tâm sự này.
 Còn nhau cũng lại còn say
 Đòi thêm gì, ở chùa cay thế tình ?

Túy hậu cuồng ngâm

Ôi lòng ta sao buồn không nguôi
Niềm u uất dâng cao hê tháng ngày trôi xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh

Nhớ thuở xưa chưa có ta hê đường đi thênh thênh
Kịp tới khi có ta hê chông gai mộng mênh
Cuồng vọng cả mà thôi bốn phương hê vương mắc
Ba mươi năm trên vai hê trống không bình sinh

Lều nát hê trơ vợ ngô mưa lâm lội
Trắng lạnh đèn mờ hồn đơn hê le lói
Đọc truyện cổ nhân hê lòng ta quặn đau
Gió bụi xôn xao hê thương vay người sau

Càng xót thân mình vô dụng
Thiên hạ chê bai hê lạc nẻo sang giàu
Ta chỉ tiếc cho thân hê vô duyên bấy lâu
Bá Nhạc đời không ai hê ngân ngơ vó câu
Gươm sắc uống cho gươm hê Phong Hồ có đâu

Ai đó mách giùm ta với
 Quần gót thể nhân hề như đàn quạ kia chẳng
 Hay như mây cao đơn chiếc hề cánh chim bằng
 Áp úng cân đai hề trói giam tài năng
 Vỡ ruộng buông câu hề kho trời gió trắng

Ôi đường gai góc là bao hề sóng cồn mặt bể
 Thương cho tay lái non hề con thuyền lao đao
 Tiếc cho cơ hội muộn hề chắt gai được sao
 Lá úa cành khô thu đông hề nôi gót
 Chuến choáng giang san hề còn say hát ngao
 Mây hồng tím phương tây hề tà huy thoi thóp
 Đời sắp tàn chẳng hề bắc lu dầu hao
 Ngõ hẹp giường tre giấc mơ hề chơi với
 Thôi hết mùa tươi
 Hết thôi chờ đợi
 Rượu hề rượu hề giùm quên nhé người

Sao lòng ta đêm nay buồn không thể nguôi
 Niềm u uất dâng cao hề thảng ngày trôi xuôi

Duyên mùa tận thế

*Giây khắc trầm tư loạn dáng màu
Trời ơi - Hồn Cả ghen thương đau
Thế gian đương tự tay đào huyết
Địa phủ gần kia - lửa vạc dầu.*

*Bốn phương bể héo non nhâu
Đông tan Đoài vỡ, tinh cầu ngửa nghiêng
Năm đây u uất dài thiêng
Dư ba gợn đắng niềm riêng một người.*

Thiên lương quần quai giữ màu tươi
 Thể chất còn thoi thóp nhạc trời
 Đạo xứ phân tranh mùa hỗn độn
 Biết lòng ta vẹn, nhé Xa khơi !

Lệ tuôn vòm khói châu rơi
 Cũng hoài như ngọc vang cười thác men
 Sóng chai cực đáng hoa đèn
 Mối nào thuộc, mắt nào quen, ta chờ !

Đợi ai về ngự sáng ngai Thơ
 Người bạn đầu tiên thuở bấy giờ
 Ước cũ : tái sinh ngày tận thế
 Tìm nhau cùng nói mộng ban sơ.

Cánh bằng siêu thoát hư vô
 Sau lưng bỏ sập cơ đồ trần gian
 Ngẩng lên : Nàng vẫn hồng nhan
 Đê mê ánh bút hương tàn châu quanh.

Chừ đây Trái Đất vỡ tan tành
 Em đã về kia lại gặp anh
 Nụ chúm nhung đào tươi lửa bắc
 Thu ba nông đơm khoé long lanh.

Phù du chọn cuộc viễn hành
 Trắng tà treo đỏ mây thành chắn ngang
 Trâm luân vụn đá phai vàng
 Bước ra ngoài giấc mơ màng đón nhau.

Thôi mặc thời gian liệng trái sầu
 Gác tai ngựa hí cuộc gào đau
 Dang tay trở gót về nguyên thủy
 Rào kín vườn xưa khép cánh lầu.

Đôi ta dựng một Thiên Cầu
 Bể xanh vĩnh viễn, nương dâu đời đời
 Tiên sinh ôn việc đôi đời
 Xiết bao ngò vực... Kiếp người đó ư?

Bài hát cuồng

*Xuân có sang mà hoa không tươi
Ý ngát hoài chẳng hề tuổi chớm ba mươi
Nằm say ngỗ lạnh
Buồn nghe mưa rơi
Chiều xuống chênh song hề gió lên đầy trời.*

*Ta đợi bóng hoa nào hiện
Ta lắng tin hương nào đến
Duyên kiếp gì đâu hề Ta có chờ Ai
Hương một sớm đã tan hề Hoa đã phai
Đời họ bỏ ta hề riêng gì kẻ ấy
Tình trót lâm trao hề Ta hối Ta ơi
Đốt lửa mà lên hề về đâu chẳng vậy
Chơi với hư vô hề ném xa hồn Người*

A ha - đập cho nát vụn
 Tuôn châu òa bật lên cười
 Ta có là Ta chẳng hề Ai chứ là Người
 Châu sành tiếng đập ngàn năm cũ
 Họa điệu chiều nay xác rã rời
 Họa điệu chiều nay lòng rạn vỡ
 Bi thương xưa hề đột nhập hồn tan tác rơi
 Ta đã say hề men chuẩn choáng
 Ta đã mê hề khói chơi vơi
 Sao chiều xuống chênh song hề còn đau thân thể
 Còn tủi bình sinh hề khi gió lên đầy trời
 Một giấc mơ hề chìm trong đáy chén
 Bảy dây tình hề thiêu trên lửa ngời
 Xuân đã lại rồi ư mùa xuân nào thế nhỉ
 Mà ta cũng mang mang lòng hoa úa hoa tươi
 Khoáng dã hề thâm lâm - ngự viên hề ư cốc
 Dây với đáy chắc đâu hề ý ngát không hoài thôi
 Mà lo lắng ngày qua xanh tóc về bạc
 E mộng héo thiên thu hề tuổi chín ba mươi

Say găng say lên hề lên tận độ
 Găng say hề cho tỉnh nhé Ta ơi
 Diên đảo Thời Gian hề linh đài vụt sáng
 Lẫn lộn Không Gian hề trần tâm sẽ vui
 Sụp đổ bóng đêm hề năm đường cảm giác
 Tiềm thức bùng lên hề muôn ánh sao mai
 Đâu đó tà dương hề treo ngọn bắc
 Đâu đó cuồng phong hề reo đáy chai
 Mùa chi ngày chi hề tuổi bao rồi nhỉ
 Quanh chiếu rộn tang thương hề tình anh ngoài
 Xác bỏ trống tro hề trí vào mê loạn
 Say tới Vô Vi hề Ta đó Ta ơi

Đời tàn ngõ hẹp

Gối vãi mộng phong hầu
Vàng son mờ gác xếp
Bừng tỉnh mưa còn mau
Chiều tàn trong ngõ hẹp
Mưa lùa gian gác xếp
Ngày trắng theo nhau qua
Lá rơi đầy ngõ hẹp
Đời hiu hiu xế tà

Ôi ta đã làm chi đời ta
Ai đã làm chi lòng ta
Cho đời tàn tạ lòng băng giá
Sương mong manh quanh chớm thu già

Mãi mê theo sự nghiệp
 Quá trớn lỗ giàu sang
 Mưa rơi chiều ngỗ hẹp
 Lá vàng bay ngỗ ngang
 Dìu vương nhau mười chiếc lá khô vàng
 Xuân đời chưa hưởng kịp
 Mây mùa thu đã sang

Giác hồ nghe phát phối
 Cờ biển nhịp mơ màng
 Đường hoa son phấn đợi
 Áo ấm về xuân sang

Chập chờn kim ốc giai nhân
 Gió lạnh đưa vèo
 Khoa danh trên gối rụng tàn theo
 Nao nao đàn sáo phai dân
 Hạnh phúc tàn theo
 Nửa gối thê nhi lá rụng vèo

Song hồ lơ lửng khép
Giường chiếu ẩm hơi mưa
Chiêm bao mờ thoáng hương thừa
Tan rồi mộng đẹp
Ôi thời xưa

Ta đã làm chi đời ta xưa
Ta đã dùng chi đời ta chưa

Thiên thu ngỡ sự nghiệp
Chiều mưa rồi đêm mưa
Gió lùa gian gác xép
Đời tàn trong ngõ hẹp.

Mục lục

Trang

Vũ Hoàng Chương con người và thơ	5
THƠ TÌNH	13
Bơ vơ	15
Hồn đôi	16
Cánh bướm trắng	18
Yêu mà chẳng biết	22
Tạm ghé thuyền	25
U tình	26
Mây xuôi về đâu	29
Phố cũ	32
Quên	34
Tối tân hôn	36
Chia tay	39
Bức khăn mừng cưới	41
Tờ hoa	42
Động phòng hoa chúc	43
Đời vắng em rồi say với ai	45
Hợp tan	47
Hoa nào của bướm	50
Ấm lạnh	52
Tình thuở thanh bình	53
Nỗi giấc mơ tình	55
Mộng vẫn còn	57

Tình xưa	59
Mười hai tháng sáu	62
CUỐI XỨ MẾ LI	
CÙNG TRỜI PHÓNG LĂNG...	65
Cho tàu say	67
Lo sợ	68
Em là công chúa	69
Hương rừng	70
Bài ca ngư phủ	72
Đêm kì bút	74
Đà giang	76
Dâng tình	77
Say đi em	80
NHỮNG TRẦN TRỞ SÂU TƯ VÀ	
NHỮNG CẢNH ĐỜI TÀN ÚA...	83
Phương xa	85
Vườn tâm sự	86
Sai lạc	89
Chân hững	90
Chết nửa đời	92
Hận rừng mai	93
Chậm quá rồi	94
Hơi tàn Đông Á	96
Chợ chiều	98
Qua ánh hương trà	99
Lá thư ngày trước	100

Ngoài ba mươi tuổi	103
Đời còn chi	104
Bạc tình	107
Chờ đợi hoài công	110
Ý đàn	112
Xa gửi người xưa	114
Gặp lại cố nhân	116
Túy hậu cuồng ngâm	117
Duyên mùa tận thế	119
Bài hát cuồng	122
Đời tàn ngõ hẹp	125

THI CA VIỆT NAM CHỌN LỌC

Thơ **Vũ Hoàng Chương**

Chịu trách nhiệm xuất bản:

ĐẶNG TẤN HƯỚNG

Biên tập : **HIẾU DŨNG**

Sửa bản in : **THÁI HOÀNG**

Bìa : **VĂN NGUYỄN**

Thực hiện liên doanh : **TRẦN TUẤN**

In 1000 cuốn, khổ 10 x 18cm tại Xí nghiệp in số 4. Số đăng ký KHXB: 149VH/502/XB-QLXB Cục Xuất bản cấp ngày; 13-4-2001. Giấy trích ngang số: 252/GTNXB do NXBTH Đồng Nai cấp ngày 14-12-2001. In xong và nộp lưu chiểu quý 2 năm 2002.